

No ens ofeguem amb les subvencions

AMADOU TOUMANI TOURE / BLAISE COMPAORE

Després de molts anys de posar pals a les rodes del desenvolupament econòmic de l'Àfrica, ens encoratja veure com l'atenció mundial se centra en el nostre continent. Certament, ens cal suport internacional, econòmic o de qualsevol altre tipus, per ajudar a combatre l'extrema pobresa i les malalties dels nostres països.

Però, en primer lloc, l'Àfrica necessita controlar el seu destí, i només si aconseguim una certa independència i un bon creixement econòmic, esdevindrà un membre de ple dret de la comunitat internacional.

Els líders africans es van comprometre a respectar els principis de bon govern i d'economia de mercat, amb la creació, al 2001, de la Nova Associació Econòmica per al Desenvolupament Africà. Per assolir aquests objectius, no hi ha res que siga tan bàsic com participar en el comerç mundial.

Com a presidents dels dos països menys desenvolupats de l'Àfrica, Burkina Faso i Mali, estem impacients per participar en el sistema multilateral de comerç i per acceptar-ne els drets i les obligacions.

El cotó és el nostre bitllet d'entrada al mercat internacional. La producció de cotó, per tant, és crucial per al desenvolupament econòmic de l'Àfrica central i occidental, i també perquè milions de persones puguin guanyar-se la vida dignament.

El cotó representa el 40% dels ingressos per exportacions, i el 10% del producte nacional brut (PIB) dels nostres països, i també de Benín i Txad. I, sobretot, cal tenir en compte que el cotó és d'una importància cabdal per a la infraestructura social de l'Àfrica, i per al manteniment de les àrees rurals. Aquest sector econòmic tan vital per a la nostra economia es troba seriosament amenaçat per les subvencions agrícoles que els països rics ofereixen als seus productors de cotó.

Segons el Comitè del Consell Internacional del Cotó, les subvencions a aquest producte van assolir la xifra d'uns 5.800 milions de dòlars en la col·lita de 2001-2002, és a dir, gairebé la

“El que demanem és ben simple: que s'apliquen regles de lliure comerç no solament als productes que interessin als països rics i als poderosos, sinó també als productes en els quals els països pobres tenen avantatges comparatius provats”

quantitat de tot el comerç de cotó del mateix període. Aquestes subvencions provoquen superproducció i falsegen els preus del cotó, de manera que priven els països africans pobres de l'únic avantatge comparatiu de què gaudeixen dins del comerç internacional.

I és que el cotó, a més de ser decisiu per a les nostres economies, és l'únic producte agrícola amb què els nostres països poden comerciar. Malgrat que el cotó africà és d'una qualitat excel·lent, els nostres costos de producció són el cinquanta per cent més baixos que els dels països desenvolupats, tot i que depenem només de la mà d'obra.

Als països rics, en canvi, s'hi produeix cotó de baixa qualitat en plantacions altament mecanitzades, que generen poca ocupació a la gent, i que tenen un impacte considerable sobre el medi ambient. Allà, la producció de cotó podria ser substituïda per altres collites, més valuoses.

Al llarg del període 2001-2002, 25.000 cotoners americans van rebre més diners en subvencions –uns 3.000 milions de dòlars– que tota la producció de Burkina Faso, on 2 milions de persones depenen del cotó. I encara és més: les subvencions que atorguen els Estats Units es concentren només en el 10% dels seus cotoners. Per això, la producció “improductiva” dels aproximadament 2.500 cotoners americans acomodats produeix un efecte no desitjat, però real, al capdavall, d'empobrir uns 10 milions de persones pobres de les zones rurals de l'Àfrica central i occidental.

Cal posar-hi remei. Nosaltres, juntament amb els països de Benín i Txad, hem presentat una proposta a l'Organització Mundial del Comerç –que es reunirà a Cancun, Mèxic, al setembre, per discutir sobre l'agricultura– que demana que s'acaben les subvencions que els països desenvolupats garanteixen als seus productors de cotó. Com a mesura provisional, a més, hem proposat que els països menys desenvolupats reben una compensació pels guanys que perden, com a conseqüència d'aquestes subvencions als agricultors dels països desenvolupats.

El que demanem és ben simple: que s'apliquen regles de lliure comerç no solament als productes que interessin als països rics i als poderosos, sinó també als productes en els quals els països pobres tenen avantatges comparatius provats.

Sabem que el món no ignorarà aquest prec a favor d'un comerç just. L'Organització Mundial del Comerç s'ha compromès a compensar els problemes dels països subdesenvolupats. Els Estats Units ens han fet convèncer que una economia de lliure mercat ofereix les millors oportunitats per a tots els membres de la comunitat internacional. Deixeu-nos convertir aquests principis en fets.

*Amadou Toumani Toure i Blaise Compaore són els presidents de Mali i de Burkina Faso, respectivament.
© The New York Times – EL TEMPS
Traducció: Maite Insa*